

MOJE VINA

Mercedes Ron

Romantická senzace ze Španělska

**MOJE
VINA**

Copyright © 2017 by Mercedes Ron

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Eva Halanová, 2022

Cover © Adéla Korbelařová, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2948-7 (pdf)

MOJE VINA

Mercedes Ron

*Děkuji své matce za to, že je mou přítelkyní, důvěrníci,
vším, co jsem vždycky potřebovala, a nejen tím. Děkuji,
že jsem díky ní měla v rukou neustále nějakou knihu.*

Prolog

„Nech mě na pokoji,“ řekla a obešla mě, aby mohla vyjít ze dveří. Okamžitě jsem ji chytil za paže a přinutil ji, aby se na mě podívala.

„Můžeš mi vysvětlit, co ti ksakru je?“ zeptal jsem se jí rozzuřeně.

Zahleděla se na mě. Neradostně se usmála a v očích při tom měla něco temného a hlubokého.

„Tohle je tvůj svět, Nicholasi,“ konstatovala klidně. „Prostě žiju tvůj život, bavím se s tvými kamarády, cítím se bezstarostně. Takhle žijete vy a předpokládá se, že tak budu žít i já,“ pronesla a odtáhla se.

Nemohl jsem uvěřit vlastním uším.

„Ty jsi úplně mimo,“ vyhrkl jsem tlumenějším hlasem. Nelíbilo se mi, kým se stala ta holka, o které jsem si myslel, že jsem do ní zamilovaný. Ale když nad tím tak přemýšlím... co dělala a jak to dělala... totéž jsem dřív dělal i já, než jsem ji poznal, dělal jsem to samé, to já jsem ji do toho všeho namočil – byla to moje vina. Byla to moje chyba, že si ubližovala.

Svým způsobem jsme si vyměnili role. Objevila se a vytáhla mě z černé díry. Jakmile to udělala, sama do ní spadla a zaujala v ní moje místo.

1

NOAH

Zatímco jsem stahovala a vytahovala okénko mámina nového auta, nemohla jsem přestat myslet na to, co mi ten příšerný příští rok přinese. Pořád jsem si říkala, jak se stalo, že jsme opustily náš domov a jeli přes celou zemi až do Kalifornie. Byly to tři měsíce od chvíle, kdy jsem se dozvěděla tu osudovou zprávu, co mi měla změnit celý život, ta stejná zpráva, kvůli které jsem po nocích brečela, naříkala a vztekala se jako nějaká jedenáctiletá holčička – ne jako sedmnáctiletá holka.

Ale co jsem měla dělat? Nebyla jsem plnoletá. Do osmnáctin mi chybělo ještě jedenáct měsíců, tři týdny a dva dny, abych mohla odejít na univerzitu – daleko od mámy, která myslela jenom na sebe, daleko od těch cizích lidí, s nimiž jsem měla bydlet, protože odteď budu totiž sdílet svůj život se dvěma úplně neznámými lidmi – neznámými chlapy.

„Můžeš toho nechat? Znervózňuješ mě,“ požádala mě máma, zasunula klíčky do zapalování a nastartovala auto.

„Mě znervózňuje hodně věcí, které děláš, a musím je vydržet,“ odsekla jsem jí. Hlasitý povzdech, který se ozval v odpověď, už byl takovou rutinou, že mě ani nepřekvapil.

Ale jak mě mohla nutit? Copak jí nezáleželo na mých pocitech? „Jasně, že záleží,“ řekla mi máma, když jsme se vzdalovaly od mého milovaného města. Bylo to už šest let, co se moji rodiče rozvedli, a ne zrovna konvenčním nebo příjemným způsobem – byl to vážně traumatizující rozvod – ale nakonec

jsem se s ním vyrovnala... Nebo jsem se o to alespoň pořád snažila.

Těžko jsem si zvykala na změny, děsilo mě žít s cizími lidmi. Nejsem stydlivá, ale velmi si chráním svoje soukromí a muset trávit dvacet čtyři hodin denně se dvěma lidmi, které jsem sotva znala, ve mně vyvolávalo tolik úzkosti, že se mi chtělo vyskočit z auta a zvracet.

„Pořád nechápu, proč mi tam nedovolíš zůstat,“ snažila jsem se ji po sto padesáté zlomit. „Nejsem malá holka, umím se o sebe postarat. Navíc příští rok budu chodit na vysokou a ve výsledku budu vlastně bydlet sama... to je úplně stejný,“ argumentovala jsem ve snaze ji přesvědčit, jistá si svou pravdou.

„Nenechám si ujít tvůj poslední rok na střední. Chci si užít svojí dcery, než odjede studovat pryč. Noah, už jsem ti to řekla tisíckrát – chci, abys byla součástí téhle nové rodiny, jsi moje dcera... Proboha! Vážně si myslíš, že tě nechám žít v cizí zemi, bez dospělého dozoru, a ještě tak daleko ode mě?“ odpověděla, aniž spustila oči ze silnice, a máchala přitom pravou rukou.

Moje máma nechápala, jak to bylo pro mě všechno těžké. Ona začínala nový život s novým manželem, který ji měl údajně rád, ale co já?

„Ty to nechápeš, mami. Napadlo tě vůbec, že to je taky můj poslední rok na střední? Že tam mám všechny kamarádky, přítele, práci, tým...? Celej svůj život, mami!“ křičela jsem na ni a usilovně se snažila zadržet slzy. Bylo naprosto jasné, že ta situace na mě byla moc. Já jsem nikdy, opakuji *nikdy*, před nikým nebrečela. Pláč je pro slabochy, kteří neumí ovládat svoje pocity, nebo jako v mém případě pro ty, kteří se už nabrečeli tolik, že se rozhodli neuronit už ani slzičku.

Tyhle myšlenky mi připomněly, jak celá ta šílenost začala. Pořád jsem litovala, že jsem s mámou nejela na tu zatracenou plavbu výletní lodí po souostroví Fidži. Protože právě tam, na lodi uprostřed jižního Pacifiku, potkala úžasného a tajemného Williama Leistera.

Kdybych mohla cestovat v čase a vrátit se do okamžiku, kdy se máma v polovině dubna objevila s dvěma palubními lístky, neváhala bych ani na okamžik a hned bych s tou společnou dovolenou souhlasila. Byl to dárek od její nejlepší kamarádky Alicie. Chudák Alicie měla autonehodu a zlomila si pravou nohu, ruku a dvě žebra. Na ty ostrovy samozřejmě s manželem jet nemohla, a tak zájezd darovala mojí mámě. No ale... v polovině dubna? V té době jsem měla závěrečné testy a byla jsem plně zaneprázdněná volejbalovými zápasy. Co si pamatuju, tak to bylo poprvé, co se můj tým dostal z druhého místa na první – byla to jedna z nejšťastnějších chvil mého života. Každopádně teď, když vidím důsledky své neúčasti na výletu, klidně bych trofej vrátila, opusťtila bych tým a bylo by mi úplně jedno, že propadnu z literatury a španělštiny – jen kdybych té svatbě zabránila.

Svatba na lodi! Moje máma se úplně zbláznila! A ještě navíc se vdala, aniž by mi o tom cokoli řekla. Dozvěděla jsem se to, až když se vrátila. A to mi to ještě sdělila s takovým klidem, jako by svatba s milionářem uprostřed oceánu byla ta nejobvyklejší věc na světě... Celá ta situace byla už takhle dost neskutečná, a ona se navíc chtěla přestěhovat do vily v Kalifornii. Do ciziny! Přestože se máma narodila v Texasu a otec v Coloradu, já se narodila v Kanadě, měla jsem to tam moc ráda a znala jsem to tam...

„Noah, víš, že pro tebe chci jen to nejlepší,“ vrátila mě máma do reality. „Víš, čím jsem si prošla, čím *jsem* si prošly. A já jsem konečně našla hodného muže, který mě má rád a respektuje mě... Nebyla jsem tak šťastná už hodně dlouho... Potřebuju to a vím, že ho nakonec taky budeš mít ráda. Navíc – on ti může nabídnout budoucnost, o jaké se nám ani nesnilo. Budeš si moct vybrat, jakoukoli vysokou školu budeš chtít, Noah.“

„Jenže já na žádnou z těch škol nechci, mami. Ani aby mi ji platil někdo cizí,“ odpověděla jsem a otrásla se při představě, že za měsíc nastoupím na snobskou střední školu plnou bohatých dětiček.

„Není cizí – je to můj manžel, začni si na to zvykat,“ dodala důrazněji.

„Nikdy si na to nezvyknu,“ odpověděla jsem, odvrátila od ní pohled a podívala se na silnici před námi.

Máma si zase povzdechla a já si jen přála, aby už ta konverzace skončila. Už se mi nechtělo dál mluvit.

„Noah, já chápu, že ti budou Dan a kamarádi chybět, ale poďvej se na to z té lepší stránky – budeš mít bratra!“ vykřikla nadšeně.

Otočila jsem se a unaveně se na ni podívala.

„Prosím tě, nesnaž se mi to podávat jako něco jinýho, než co to doopravdy je.“

„Ale ty z něj budeš nadšená! Nick je zlatý,“ přesvědčovala mě s úsměvem na tváři a při tom sledovala silnici. „Je to dospělý a zodpovědný kluk, který se určitě nemůže dočkat, až tě představí všem svým kamarádům a ukáže ti město. Vždycky když jsem je navštívila, byl zavřený u sebe v pokoji a buď se učil, nebo četl nějakou knížku – třeba máte stejný literární vkus.“

„Jo, jasně... určitě miluje Jane Austenovou,“ odpověděla jsem s očima v sloup. „Mimochodem, kolik jsi říkala, že mu je?“ Věděla jsem to, máma o něm a o Willovi mluvila neustále už několik měsíců. Tím spíš mi přišlo ironické, že si Nick za celou dobu nenašel ani chvíličku, aby se přijel seznámit. Přestěhovat se k nové rodině a ani neznat její členy mi připadalo jako vrchol všeho.

„Je o něco starší než ty, ale ty jsi vyzrálejší než holky tvého věku. Určitě spolu budete skvěle vycházet.“

Teď mi mazala med kolem pusy... *vyzrálejší*. Nevěřila jsem, že mě to slovo skutečně definuje, a i kdyby na mě opravdu sedělo, tak pochybuju, že by mě chtěl skoro dvaadvacetiletý kluk provázet po městě a představovat svým kamarádům. O něco takového jsem ostatně ani nestála.

„Dorazily jsme,“ oznámila pak máma.

Prohlížela jsem si ulice s vysokými palmami oddělujícími ohromné vily. Každý z těch domů zabíral alespoň půl bloku. Byly postaveny ve stylu anglickém, viktoriánském a taky v moderním s prosklenými stěnami a rozsáhlými zahradami. Jak jsme projížděly ulicí a domy se zvětšovaly, děsilo mě to čím dál víc.

Konečně jsme dorazily k obrovské třímetrové bráně. Máma jakoby nic vytáhla z přihrádky u spolujezdce malou krabičku, zmáčkla tlačítko a vrata se začala otevírat. Zařadila a rozjely jsme se z kopce lemovaného zahradami a vysokými borovicemi, které šířily vůni léta a moře.

„Dům není tak vysoký jako ty ostatní v téhle rezidenční čtvrti, takže máme nejlepší výhled na moře,“ řekla máma s velkým úsměvem. Otočila jsem se a podívala se na ni, jako bych ji nepoznávala. Copak si nevšimla, co to tu kolem nás je? Neuvědomovala si snad, že je to na nás příliš?

Neměla jsem čas ty otázky vyslovit nahlas, protože jsme konečně dorazily k domu. Vypravila jsem ze sebe jen dvě slova:

„Bože můj!“

Dům byl celý bílý s vysokou střechou pískové barvy. Byl nejméně třípatrový, ale těžko to šlo říct jistě, protože měl tolik teras, tolik oken, tolik všeho... Bylo po sedmé hodině večerní, u vchodu před námi stála impozantní zastřešená veranda, jejíž rozsvícená světla dodávala budově snový vzhled. Slunce už skoro zapadalo a obloha hrála všemi barvami, které kontrastovaly s neposkrvněnou bělostí této stavby.

Máma objela kašnu, zaparkovala před schodištěm vedoucím k hlavnímu vchodu a vypla motor. Když jsem vystupovala z auta, přišlo mi, že jsem přijela do nejluxusnějšího hotelu z celé Kalifornie. Až na to, že to nebyl hotel, ale dům... Údajný *domov*, jak se mě snažila přesvědčit máma.

Jakmile jsem vystoupila z auta, objevil se ve dveřích William Leister. Za ním přicházeli tři muži. Ve svém oblečení působili jako tučňáci.

Matčin nový manžel byl oblečený jinak, než jak jsem ho vídala ve chvílích, kdy jsem se zrovna uvolila být ve stejné místnosti jako on. Místo obleku nebo drahé značkové vesty měl na sobě bílé bermudy a světle modré polo tričko. Byl obutý v žabkách a tmavé vlasy měl rozčuchané – ne uhlazené dozadu jako jindy. Musela jsem uznat, že chápu, co na něm moje máma viděla – byl velmi atraktivní. Byl o dost vyšší než ona a bylo vidět, že o sebe dbá. Tvář měl souměrnou, i když se na ní samozřejmě projevovaly známky pokročilejšího věku. Na čele měl poměrně dost vrásek a v černých vlasech už se mu objevovaly šediny, které mu dodávaly zajímavý zralý vzhled.

Máma se k němu rozběhla jako školačka a objala ho. Já jsem si dala na čas, pak jsem vystoupila z auta a šla ke kufru, abych si vyndala věci.

Zničehonic se objevily něčí ruce v rukavicích. S leknutím jsem uskočila.

„Já vám ty věci odnesu, slečno,“ řekl jeden z těch mužů oblečených jako tučňáci.

„Zvládnou to sama, děkuju,“ odpověděla jsem mu. Bylo mi to opravdu nepřijemné.

Ten muž se na mě podíval, jako bych se zbláznila.

„Nech Martina, ať ti pomůže, Noah,“ uslyšela jsem Williama Leistera za mými zády.

Neochotně jsem svůj kufr odložila.

„Moc rád tě vidím, Noah,“ řekl mámin manžel a vřele se na mě usmál. Máma vedle něj neustále gestikulovala, ať se chovám slušně a usmívám se, nebo ať něco řeknu.

„Já to samý říct nemůžu,“ odpověděla jsem a natáhla ruku, aby mi jí mohl potřást. Věděla jsem, že to bylo nevychované, ale v tu chvíli mi připadalo správné říct pravdu.

Chtěla jsem dát jasně najevo, jak se k té změně v našich životech stavím.

William nevyपाल dotčeně. Držel mi ruku o něco déle, než se slušelo, a já se okamžitě cítila nesvá.

„Vím, že to je pro tebe hodně náhlá životní změna, Noah. Ale chci, aby ses tu cítila jako doma a aby sis užila všechno, co ti můžu nabídnout. Především bych ale chtěl, abys mě jednou... přijala jako člena rodiny,“ dodal, určitě proto, že si všiml mého nedůvěřivého výrazu. Máma vedle něj mě zpražila svýma modrýma očima.

Byla jsem schopna jen kývnout hlavou a ucouvnout, aby mi tu ruku pustil. Tyhle projevy náklonnosti mi nejsou příjemné, a tím spíš od cizích lidí. Moje máma se vdala – dobře pro ni, ale ten chlap mi nikdy blízký nebude. Nebude ani tátou, ani tím nevlastním, ani ničím, co by se tomu podobalo. Já už jsem otce měla a to mi bohatě stačilo.

„Co kdybychom ti ukázali dům?“ navrhl se širokým úsměvem. Mojí špatné nálady a chladného přístupu si nevšímal.

„Pojď, Noah,“ pobídla mě máma a propletla svou paži s mou, takže jsem nemohla jinak než jít s ní.

Všechna světla v domě svítla, takže mi neunikl ani jediný detail. Měla zde žít čtyřčlenná rodina, ale dům byl by příliš velký i pro rodinu dvacetičlennou. U vysokých stropů byly dřevěné trámy a rozměrná okna s výhledem. Uprostřed obrovské haly bylo široké schodiště, které se rozvětvovalo po obou stranách a směřovalo do prvního patra. Máma s manželem mě provedli po celé vile, ukázali mi rozlehlý obývací pokoj a obří kuchyň, které dominoval velký ostrůvek – předpokládám, že ten se jí musel strašně líbit. Ten dům měl všechno: posilovnu, vyhřívaný bazén, místnosti na večírky i velkou knihovnu, která mě oslnila nejvíc.

„Tvoje máma mi řekla, že ráda čteš a píšeš,“ prohodil William, čímž mě vytrhl ze zasnění.

„Stejně jako tisíce lidí,“ odpověděla jsem stroze. Vadilo mi, že se ke mně chová tak přátelsky, nechtěla jsem, aby se mnou mluvil jen tak.

„Noah,“ napomenula mě máma a probodla mě pohledem. Věděla jsem, že jí dávám zabrat, ale musela to překousnout. Mě čekal celý rok nepříjemností a nemohla jsem s tím nic dělat.

William vypadal, že se ho naše výměna pohledů netýká, a úsměv se mu z tváře nevytratil ani na chvíli.

Zničeně a nespokojeně jsem si povzdechla. Tohle bylo příliš – jiné, výstřední... nevěděla jsem, jestli si dokážu zvyknout žít na takovém místě. Najednou jsem potřebovala být sama a mít čas, abych to mohla všechno vstřebat...

„Jsem unavená. Můžu jít do toho pokoje, co má být můj?“ zeptala jsem se o něco mírnějším tónem.

„Jasně, tvůj i Nicholasův pokoj jsou v prvním patře pravého křídla. Můžeš si k sobě pozvat kohokoli, Nickovi to vadit nebude. Stejně spolu odteď budete sdílet společenskou místnost.“

„Společenskou místnost? Jako fakt?“ Usmála jsem se, jak to jen šlo. Snažila jsem se nemyslet na to, že odteď budu muset bydlet také s Williamovým synem. Věděla jsem o něm jen to, co mi řekla máma, a to že je mu dvacet jedna, studuje na Kalifornské univerzitě a je to nesnesitelný snob. No dobře, to poslední jsem si domyslela, ale určitě to tak bylo.

Zatímco jsme stoupali po schodech, nemohla jsem přestat myslet na to, že odteď budu muset bydlet se dvěma cizími chlapy. Už to bylo šest let, co byl u nás doma naposledy nějaký muž – můj otec. Zvykla jsem si, že jsme tam jen holky – samy dvě. Můj život nikdy nebyl procházkou růžovým sadem, a už vůbec ne v prvních jedenácti letech. Problémy s tátou poznamenaly můj život stejně jako ten mámin.

Potom, co otec odešel, jsme spolu s mámou mohly pomalu začít žít jako normální a obyčejní lidé a jak jsem rostla, stala se z ní jedna z mých nejlepších kamarádek. Dávala mi volnost, jakou jsem chtěla, věřila mi a já věřila jí... alespoň do té doby, než naše životy úplně zahodila.

„Tohle je tvůj pokoj,“ řekla máma a stoupla si před dveře z tmavého dřeva.

Podívala jsem se na mámu a Williama. Byli napjatí...

„Můžu dovnitř?“ zeptala jsem se jich ironicky, když jsem viděla, že se ze dveří nehnou.

„Tenhle pokoj je můj speciální dárek pro tebe, Noah,“ oznámila mi máma, které zářily oči očekáváním.

Obezřetně jsem se na ni podívala. Když mi uvolnila cestu, opatrně jsem otevřela dveře se strachem z toho, co tam najdu.

První, co mě zaujalo, byla lahodná vůně sedmikrásek a moře. Můj pohled nejprve upoutala prosklená stěna naproti dveřím. Výhled byl tak úchvatný, že jsem poprvé ztratila řeč. Z místa, kde jsem stála, byl vidět snad celý oceán. Dům musel být na vrcholu útesu, protože jsem ze svého místa viděla jen moře a dechberoucí scenérii právě zapadajícího slunce. Bylo to naprosto ohromující.

„Bože můj,“ zopakovala jsem výraz, který se stával mým oblíbeným. Očima jsem dál bloudila po pokoji – byl obrovský, u levé zdi stála postel s nebesy a hromadou bílých polštářků ladících se zdmi vymalovanými příjemnou světle modrou barvou. Mezi modro-bílým nábytkem vynikal psací stůl s velikánským počítačem Mac, překrásná pohovka, toaletní stolek se zrcadlem a ohromná knihovna se všemi mými knihami. Tyhle barvy, spolu s tím senzačním výhledem, který se mi naskytl, byly to nejkrásnější, co jsem kdy v životě viděla.

Byla jsem ohromená. Tohle všechno bylo pro mě?

„Líbí se ti to?“ zeptala se mě máma stojící za mnou.

„Je to neuvěřitelný... děkuju,“ odpověděla jsem s vděkem a zároveň neklidem. Nechtěla jsem, aby mi kupovali takové věci, nepotřebovala jsem je.

„Pracovala jsem na tom s jednou profesionální dekorátérkou skoro dva týdny... chtěla jsem, abys měla všechno, co sis vždycky přála a já ti nemohla dát,“ vyprávěla mi nadšeně. Chvilku jsem se na ni dívala a věděla jsem, že na tohle si stěžovat nemůžu. Takový pokoj je snem každého teenagera a také každé mámy.

Šla jsem k ní a objala ji. Byly to už nejmíň tři měsíce, co jsem s ní neměla žádný druh fyzického kontaktu, a věděla jsem, že je to pro ni důležité.

„Děkuju, Noah,“ pošeptala mi do ucha tak, abych ji slyšela jen já. „Slibuju, že udělám všechno, co budu moct, abychom byly obě šťastné.“

„Budu v pohodě, mami,“ odpověděla jsem s vědomím, že to není v jejích rukou.

Máma mě pustila, utřela si jednu ze slz, co jí tekly po tváři, a stoupla si vedle svého nového manžela.

„Teď tě necháme v klidu, aby ses mohla zabydlet,“ řekl William mile.

Kývla jsem, aniž bych mu jakkoli poděkovala. Nic z toho, co v tom pokoji bylo, pro něj neznamenal žádné úsilí – bylo to jenom o penězích.

Zavřela jsem dveře a všimla si, že tam není zámeček. Dřevěnou podlahu pokrýval bílý koberec, tak tlustý, že by se na něm dalo i spát. Koupelna byla velká jako můj starý pokoj, byla v ní hydromasážní sprcha, vana a dvě samostatná umyvadla. Šla jsem k oknu a vyklonila se. Dole byla zadní zahrada, obrovský bazén a květinové zahrady s palmami.

Vyšla jsem z koupelny a vtom mě udeřil do očí malý prázdný rám ve zdi naproti koupelně. Ježíšmarjá...

Prošla jsem pokojem a vešla do místnosti, co je snem snad každé ženy, teenagerky či malé holky – do šatny. Byla plná nového oblečení. Vydechla jsem a začala prsty přejíždět po těch úžasných kouscích. Na všech byly visačky – stačilo se podívat na jedinou cenovku a bylo mi jasné, jak byly drahé. Moje máma nebo kdokoli, kdo ji přesvědčil, aby tolik utrácela, se zbláznili.

Nemohla jsem se zbavit nepříjemného pocitu, že nic z toho není skutečné a že se brzy probudím v obyčejném oblečení ve svém starém pokoji s jednolůžkovou postelí. Nejhorší na tom bylo, že jsem si to z hloubi duše přála, protože tohle nebyl můj život, tohle nebylo to, co jsem chtěla... Strašně jsem se chtěla vrátit domů. Žaludek se mi zauzloval a pocítila jsem takovou úzkost, že jsem klesla na zem, složila hlavu na kolena a zhluboka jsem dýchala tak dlouho, dokud mě neopustila touha brečet.

Jako by mi moje kamarádka Beth četla myšlenky, poslala mi zprávu.

Dorazila jsi v pořádku? Už mi chybíš.

Usmála jsem se nad displejem a poslala jí fotku z šatny. V mžiku mi přišlo asi pět emotikonů s otevřenou pusou.

Nenávidím tě, víš to?!

Zasmála jsem se a napsala jí zprávu.

Kdyby to bylo na mně, všechno bych ti to dala. Dokonce bych dala cokoli za to, abych tam mohla být s váma, dívat se u Dana na film nebo se prostě jen tak válet na umaštěným gauči v tvém pokoji.

Nebud' tak negativní, užívej si to, sakra. Vždyť jsi teď bohatá!

Já nejsem bohatá, to William.

Nechala jsem telefon na zemi a přesunula jsem se ke kufrům. Rychle jsem si vytáhla kraťasy a obyčejné tričko. Nechtěla jsem na sobě nic měnit, neměla jsem v úmyslu si na sebe navléct značkové tričko s límečkem.

Vlezla jsem si do sprchy, abych ze sebe smyla špínu a nepohodlí z dlouhé cesty. Byla jsem vděčná, že nejsem jedna z těch holek, co se musí příliš starat o vlasy, aby vypadaly dobře. Naštěstí jsem je zdědila po mámě, takže vlnité zůstaly i potom, co jsem si je vysušila. Oblékla jsem se do toho, co jsem si připravila, a rozhodla jsem se, že si projdu dům a také že si dám něco k svačině.

Bylo to zvláštní, chodit tam sama... připadala jsem si jako vetřelec. Bude mi trvat dlouho, než si tady zvyknu – především

na takový luxus a rozlehlé prostory. V předchozím bytě stačilo mluvit o trochu hlasitěji než obvykle, abychom se navzájem slyšeli. Tady bylo něco takového nemožné.

Vydala jsem se směrem ke kuchyni a modlila se, abych se neztratila. Umírala jsem hladu a můj organismus urgentně potřeboval nějaké nezdravé jídlo.

Vešla jsem do kuchyně, ale bohužel tam někdo byl.

Někdo se přehraboval v lednici. Někdo, z koho jsem viděla jen temeno tmavovlasé hlavy. Zrovna když jsem se chystala něco říct, ozval se ohlušující štěkot a přiměl mě přehnaně vypísknout – přesně tak, jak to dělají malé holčičky.

Leknutím jsme se otočila, právě když se zpoza dveří lednice vynořila hlava, aby se podívala, kdo dělá takový povyk.

Nebyl to však ten člověk, kdo mě vyděsil. Vedle kuchyňského ostrůvku stál černý pes. Krásný, to ano, ale díval se na mě, jako by mě chtěl kousek po kousku sežrat. Byl to labrador, pokud jsem se nepletla, ale jistá jsem si nebyla. Očima jsem zabloudivla od psa ke klukovi, co stál hned vedle něj.

Se zvědavostí a zároveň s údivem jsem si ho prohlížela. To byl určitě Williamův syn, Nicholas Leister. První, co mě napadlo, když jsem ho spatřila, bylo: Ty jo, ty oči! Byly nebesky modré – stejně světle modré jako zdi mého pokoje – a ostře kontrastovaly s havraní barvou rozčuchaných vlasů, které měl Nicholas vlhké od potu. Podle všeho právě přišel z tréninku – měl na sobě upnuté sportovní kalhoty a nátělník. Bože, byl vážně krásný, to se musí nechat. Přesto jsem nedovolila, abych kvůli těmhle myšlenkám zapomněla, kdo přede mnou stojí – byl to můj nový nevlastní bratr, člověk, se kterým budu rok bydlet, a to bude, jak jsem tušila, určitě nepříjemné... Jeho pes na mě pořád vrčel, jako by dokázal číst mé myšlenky.

„Ty jsi Nicholas, vid?“ zeptala jsem se a snažila se ovládnout strach z toho strašného vrčícího zvířete. Překvapilo mě i naštvalo zároveň, jak odvracel pohled od svého mazlíčka a usmíval se.

„To jsem,“ potvrdil a znovu na mě upřel zrak. „Ty musíš být dcera novy manželky mýho otce,“ pronesl. Nemohla jsem uvěřit, jak chladně to řekl.

Přimhouřila jsem oči.

„Jak že se to jmenuješ?“ ptal se mě. Nemohla jsem si pomoci a šokovaně a nevěřicně jsem vytřeštila oči.

Nevěděl, jak se jmenuju? Naši rodiče se vzali, s mámou jsme se přistěhovaly, a on ani nevěděl, jak se jmenuju?

NICK

„Noah,“ odsekla. „Jmenuju se Noah.“

Pobavilo mě, jak se na mě zadívala. Moje nová nevlastní sestra vypadala uraženě, že je mi u zadku, jak se jmenuje ona nebo její máma. Musím ovšem přiznat, že jméno její mámy jsem si pamatoval. Jak by ne! Za poslední tři měsíce tady v domě strávila víc času než já. Už je to tak – Raffaella Morganová vstoupila do mého života a to i s doprovodem.

„Není to klučičí jméno?“ zeptal jsem se s vědomím, že jí to bude vadit. „Bez urážky samozřejmě,“ dodal jsem, když jsem viděl, jak se její medové oči rozšířily překvapením.

„Je i holčičí,“ odpověděla po vteřině. Všiml jsem si, jak se střídavě dívala na mě a na mého psa Thora, a nešlo se zase neusmát. „V tvým omezeném slovníku určitě neexistuje slovo unisex,“ dodala, aniž by se na mě podívala. Thor na ni pořád vrčel a cenil zuby. Nebyla to jeho vina, vycvičili jsme ho nedůvěřovat cizím lidem. Stačilo by jediné moje slovo a byl by z něj zase ten mazlivý pes jako vždycky... Ale sledovat ustrašený výraz mojí nové sestřičky bylo příliš zábavné.

„O moji slovní zásobu se neboj,“ odpověděl jsem, zavřel ledničku a obrátil se k té holce tváří v tvář. „Znám dokonce i jeden důležitější povel, kterej můj pes přímo zbožňuje. Začíná na ZA, potom je Ů a končí na TOČ.“ Tváří jí proběhla hrůza a já musel zadržovat výbuch smíchu.

Byla vysoká, musela měřit alespoň sto šedesát osm nebo sto sedmdesát, nebyl jsem si jistý. Byla i hubená – vypadala dobře,

to musím uznat –, ale měla tak dětský obličej, že jakékoli chlípné myšlenky na ni byly vyloučené. Pokud jsem dobře slyšel, ještě nedokončila ani střední školu, což se jasně odráželo v jejích šortkách, bílém tričku a černých converskách. Ještě chybělo, aby měla culík, a byla by to typická pubertačka, co netrpělivě čeká v nekončících frontách, až se otevrou dveře velkého obchodáku, aby si mohla koupit nejnovější album nějakého zpěváka, po kterém touží všechny patnáctky. Moji pozornost ale nejvíc upoutaly její vlasy – měly zvláštní barvu, něco mezi tmavou blond a zrzavou.

„Moc vtipný,“ vykřikla sice ironicky, ale byla při tom úplně vyděšená. „Odved' si ho pryč, vypadá, že mě v nejbližší chvíli zabije,“ prosila a přitom začala couvat. Ve stejné chvíli udělal Thor krok vpřed.

Hodný kluk, pomyslel jsem si. Třeba by se mojí nové nevlastní sestře hodila nějaká lekce, která by jí jasně ukázala, čím je tento dům a jak nevíтанá tu je.

„Thore, vpřed,“ přikázal jsem svému psovi autoritativně. Noah se podívala nejdřív na něj a pak na mě a ještě o kousek ustoupila, až narazila na kuchyňskou zeď.

Thor se k ní pomalu blížil, cenil tesáky a vrčel. Šel z něj docela strach, ale já jsem věděl, že jí nic neudělá... ne, pokud mu to neřeknu.

„Co to děláš?“ zeptala se a pohlédla mi do očí. „To není vůbec vtipný.“

Hm, to teda je.

„Můj pes obvykle vychází s každým dobře, je divný, že na tebe chce teď' zaútočit...“ poznamenal jsem a pobaveně sledoval, jak se snaží ovládnout svůj strach.

„Chystáš se s tím něco udělat?“ procedila mezi zuby a upřela na mě pohled.

„Něco s tím udělat? Co takhle ti říct, aby ses vrátila tam, odkud jsi přišla?“

„Jsi tu... jak dlouho? Pět minut? A už mi rozkazuješ?“ řekl jsem a šel si nalít sklenici vody z kohoutku. Můj pes mezitím

vrčel. „Možná bych tě tu měl chvilku nechat, aby sis tu zvykala sama.“

„Kolikrát ses v dětství praštil do hlavy, pitomče? Drž si toho psa!“

Její drzost mě trochu překvapila. Snažila se mě právě teď urazit?

Myslím, že si toho všiml i můj pes, protože udělal další krok směrem k ní; téměř jí nenechal žádný prostor k pohybu. Než jsem ho stačil zastavit, Noah se vyděšeně otočila a popadla první věc, kterou objevila na lince, což byla pánev. Než stačila to neohé zvíře udeřit, přiskočil jsem, odtáhl Thora za obojek a druhou rukou jsem zabránil Noah v úderu.

„Co to *sakra* děláš?!“ vykřikl jsem, vytrhl jí pánev z ruky a položil ji zpátky na linku. Pes se rozzuřeně otočil a Noah se mi s přiškrceným výkřikem přitiskla k hrudi.

Překvapilo mě, že hledala ochranu právě u mě. Vždyť jsem ji sám ohrožoval.

„Thore, sedni!“ Pes se okamžitě uklidnil, posadil se a začal radostně vrtět ocasem.

Pohlédl jsem na Noah, která mě držela oběma rukama za tričko. Usmál jsem se nad celou tou situací, čehož si asi všimla – pustila mě a odstrčila.

„Jsi na hlavu? Nebo o co ti jde?“

Upřeně jsem se jí zahleděl do očí. „Zaprvé, tohle je naпослед, co útočíš na mého psa. A zadruhé: už mě nebudeš urážet, protože jinak budeme mít problém.“ Zatímco jsem ji varoval, jedna moje část si všimla drobných pih na jejím nose a tvářích.

Podivně se na mě podívala, nejprve do očí a potom jí pohled sklouzl na mou hrud'. Zdálo se, že nedokáže vydržet můj pohled.

O krok jsem couvl. Zrychlil se mi dech a neměl jsem tušení proč. Už jsem jí měl ten den dost, a to jsem ji poznal sotva před pěti minutami.

„Bude lepší, když spolu budeme vycházet, sestřičko,“ obrátil jsem se k ní zády, vzal si z kuchyňské linky sendvič a směřoval ke dveřím.

„Neříkej mi tak, nejsem tvoje sestra ani nic podobného,“ odsekla. Řekla to s takovou upřímnou nenávisť, že jsem se za ní znovu otočil. V očích se jí při těch slovech odhodlaně zablýsklo a já v tu chvíli věděl, že je stejně jako já nadšená z toho, že se naši rodiče dali dohromady.

„Na tom se shodneme... ségra,“ zopakoval jsem a přimhouřil oči. Bavil jsem se nad tím, jak své malé ručičky svírá v pěst.

Vtom jsem za sebou uslyšel hluk. Otočil jsem se a ocitl se tváří v tvář svému otci... a jeho ženě.

„Vidím, že jste se už seznámili,“ poznamenal táta, když s úsměvem od ucha k uchu vešel do kuchyně. Už dlouho jsem ho neviděl se takhle usmívat, v hloubi duše jsem byl rád, že tomu tak bylo a že začal nový život. Ačkoli přitom na něco zapomněl – na mě.

Raffaella se na mě ode dveří vřele usmála a já se přinutil k jakési grimase, co se blížila úsměvu – to bylo maximum, čeho se ode mě mohla ta žena dočkat. Nic jsem proti ní neměl.

Přestože jsme s tátou neměli žádný úchvatný nebo láskyplný vztah, naprosto jsem souhlasil s tím, jaké zdi kolem nás postavil, aby nás ochránil před vnějším světem. To, co se stalo s mámou, nás zasáhlo oba, ale nejvíc mě – jejího syna. Musel jsem se dívat, jak odchází a ani se neohlíží.

Od té doby jsem ženám nedůvěřoval. Nechtěl jsem s nimi mít nic společného, pokud jsem se s nimi zrovna nechtěl pobavit na party nebo vyspat. Co jiného bych od nich měl chtít?

„Noah, viděla jsi Thora?“ zeptala se Raffaella své dcery, která pořád stála u kuchyňské linky, neschopná zakrýt svoje naštvání.

A pak Noah udělala něco, co mě dostalo. Udělala krok vpřed, sklonila se a začala na Thora volat.

„Thore, pojd' sem, pejsku, pojd',“ mluvila na něj láskyplně a přátelsky. Musím uznat, že byla přinejmenším odvážná. Ještě

ani ne před vteřinou se právě kvůli tomuhle zvířeti klepala strachy.

Prekvapilo mě, že se hned nerozběhla za mámou, aby na mě žalovala.

Můj pes se k ní obrátil a energicky vrtěl ocasem. Otočil hlavu směrem ke mně a potom zase k ní. Určitě tušil, že je něco špatně, protože si musel všimnout, jak jsem v té chvíli zvážněl.

S ocasem staženým mezi nohama přišel a posadil se vedle mě. Moje nevlastní sestra byla úplně šokovaná.

„Hodnej,“ pochválil jsem ho s velkým úsměvem.

Noah náhle vstala, upřela na mě oči orámované hustými řasami a obrátila se k mámě.

„Jdu si lehnout,“ oznámila důrazně.

Já jsem se chystal udělat to samé, nebo teda, lépe řečeno, přesný opak. Tu noc se konala party na pláži a tam jsem nemohl chybět.

„Já jdu večer ven, nečekejte na mě,“ informoval jsem je, ale připadalo mi divné používat množné číslo.

Zrovna když jsem se chystal odejít z kuchyně, zastavil mě a moji sestřičku táta.

„Dnes jdeme všichni čtyři na společnou večeři,“ řekl s pohledem upřeným hlavně na mě.

„To si děláš p...!“

„Tati, promiň, ale už mám něco domluveného a...“

„Já jsem hrozně unavená z cesty a...“

„Je to naše první rodinná večeře a chci, abyste tam byli oba,“ přerušil nás táta. Noah vedle mě prudce vydechla naráz všechny vzduch, co v sobě zadržovala.

„Nemůžeme jít zítra?“ namítla.

„Je mi líto, zlatíčko, ale zítra máme firemní gala večer,“ odpověděl jí táta.

Bylo tak zvláštní, jakým způsobem na ni mluvil... Proboha, vždyť ji sotva znal...! Já jsem byl na univerzitě, dělal jsem si, co jsem chtěl... Jinými slovy, já jsem byl dospělý, ale Noah? Starat

se o pubertačku byla noční můra jakéhokoli novomanželského páru.

„Noah, povečeříme spolu a hotovo, už to nebudeme rozebírat,“ uzavřela debatu Raffaella s pohledem upřeným na dceru.

Rozhodl jsem se, že tentokrát bude lepší se nedohadovat. Povečeřím s nimi a potom půjdu k Anně, ke svojí... *speciální* kamarádce, a pak půjdeme na tu party.

Noah něco nesrozumitelného zamumlala, prošla mezi nimi a namířila si to do vestibulu.

„Dejte mi půl hodiny, abych se osprchoval,“ požádal jsem je a ukazoval na své propocené oblečení.

Táta spokojeně přikývl, jeho žena se na mě usmála a mně bylo jasné, že tenhle večer jsem tím zodpovědným dospělým potomkem já... nebo jsem je o tom alespoň přesvědčil.

NOAH

To je ale IDIOT!

Když jsem stoupala po schodech, dupala jsem, co to šlo. Nemohla jsem dostat z hlavy těch posledních deset minut, co jsem strávila se svým pitomým novým nevlastním bratrem. Jak to může být takovej namyšlenej kretén a zároveň psychopat nejvyšší úrovně? Bože můj! Nemůžu ho vystát, já ho prostě nesnesu! Jestli jsem na něj byla vysazená už jenom proto, že je to synáček mámina nového manžela, tak to, co se stalo, tuhle moji averzi dostalo do atmosférických výšin.

Tohle je ten dokonalý a rozkošný kluk, o kterém máma mluvila?

Nenáviděla jsem způsob, jakým se mnou mluvil a jak se na mě díval. Jako by byl něco víc než já jenom proto, že má peníze. Nejdřív mě přešel očima od hlavy až k patě a pak se usmíval... Vysmíval se mi do očí.

Vešla jsem do pokoje a práskla dveřmi, přestože vzhledem k rozměrům domu mě nemohl nikdo slyšet. Venku už byla noc a oknem dovnitř pronikalo tlumené světlo. Ve tmě se moře zbarvilo dočerna a nešlo rozeznat, kam až sahá jeho hladina a kde začíná nebe.

Znervózňovalo mě to, a tak jsem rychle rozsvítila.

Šla jsem rovnou k posteli, vrhla se na ni a zírala na trámy na vysokém stropě. Ke všemu mě ještě nutili, abych s nimi večeřela. To si máma nevšimla, že být mezi lidmi bylo právě teď to

poslední, na co jsem měla náladu? Potřebovala jsem být sama, odpočinout si, vyrovnat se se všemi změnami ve svém životě, přijmout je a naučit se s nimi žít, i když v hloubi duše jsem věděla, že se s nimi nikdy nesrovnám.

Vzala jsem do ruky mobil. Váhala jsem, jestli mám zavolat svému klukovi Danovi, nechtěla jsem, aby měl o mě starost, až uslyší hořkost v mém hlase... Byla jsem v Kalifornii teprve hodinu a už mi chyběl.

Uplynulo jen deset minut od chvíle, co jsem odešla nahoru, když do pokoje vešla máma. Alespoň se obtěžovala zatukat. Když jsem nereagovala, šla prostě dál.

„Noah, za čtvrt hodiny musíme být všichni dole,“ pohlédla na mě trpělivě.

„Říkáš to, jako by mi sejít pár schodů trvalo hodinu a půl,“ posadila jsem se na posteli. Své polodlouhé blondáté vlasy měla teď máma rozpuštěné a velmi elegantně načesané. Nebyly jsme tu ani dvě hodiny a už vypadala jinak.

„Říkám to proto, že se na tu večeri musíš převléct a upravit,“ odpověděla a ignorovala můj tón.

Nechápavě jsem se na ni podívala a pohledem sjela k oblečení, které jsem měla na sobě.

„Co je špatně na tom, jak vypadám?“ bránila jsem se.

„Máš na sobě kecky, Noah. Dneska se musíš obléct slušně. Snad tam nechceš jít v kratasech a tričku?“ zeptala se podrážděně.

Vstala jsem a postavila se k ní čelem. Pro dnešek už mi došla trpělivost.

„Kdy už to pochopíš, mami? Nechci jít s tebou a tvým manželem na večeri, nechci poznat toho jeho synáčka, kterej je akorát rozmazlenej spratek, a už vůbec se kvůli tomu nechci vyfíknout,“ vyjela jsem na ni a snažila se ovládnout hrozné nutkání nasednout do auta a odjet zpátky do rodného města.

„Přestaň se chovat, jako by ti bylo pět. Oblec se a pojd' se mnou a svojí novou rodinou na večeri,“ nařídila mi přísným

tónem. Když pak ale uviděla můj výraz, sama se zatvářila o něco vlídněji a dodala: „Takhle to nebude každý den, jen dneska večer. Tak to pro mě prosím udělej.“

Několikrát jsem se zhluboka nadechla, spolkla všechno, co bych na ni nejradši vykřikla, a přikývla.

„Jenom dneska večer.“

Jakmile byla máma pryč, zašla jsem do šatny. Znechucená vším a všemi jsem začala hledat oblečení, které by se mi líbilo a ve kterém by mi bylo pohodlně. Zároveň jsem chtěla ukázat, jak umím být dospělá. Pořád jsem měla v hlavě zarytý Nicholasův pochybovačný a pobavený pohled, když si mě celou přejížděl těma svýma světlýma, povýšeneckýma očima. Díval se na mě, jako bych byla jen dítě, které by rád vyděsil. Což se mu ostatně také podařilo, když mi vyhrožoval tím hrozným psem.

Můj kufr ležel otevřený v šatně na zemi. Klekla jsem si před něj a začala se přehrabávat oblečením. Máma určitě doufala, že mě uvidí scházet v něčem z toho, co mi koupila, ale to bylo to poslední, co jsem chtěla udělat. Pokud bych v tomhle ustoupila, byl by to špatný precedens. Přijmout to oblečení bylo stejné jako přijmout ten nový život. Bylo by to jako ztratit důstojnost.

S myslí zatemněnou vztekem jsem vybrala černé šaty s obrázkem Ramones. Kdo říká, že nejsem elegantní? Rozhlédla jsem se kolem sebe a hledala, jaké si vezmu boty. Nebyla jsem milovnice vysokých bot, ale kdybych šla dolů v converskách, mámě by určitě došla trpělivost a donutila by mě se přezout. Konečně jsem vybrala dost slušné sandály s nízkým podpatkem, které mi přišly přijatelné.

Přistoupila jsem k obřímú nástěnnému zrcadlu a zblízka se prohlížela. Moje kamarádka Beth by mi to určitě schválila, a pokud si dobře pamatuju, Danovi tyhle šaty vždycky připadaly hrozně sexy.

Víc už jsem nad tím nepřemýšlela a rozpustila jsem si a uhladila vlasy. Taky jsem si dala na rty trochu balzámu. Spokojená s výsledkem jsem si vzala malou kabelku a zamířila ke dveřím.

Zrovna když jsem otevřela, narazila jsem na Nicholase, který se na chvíli zastavil, aby si mě mohl prohlédnout. Ten neřád Thor šel vedle něj, takže jsem chtě nechtě ucukla.

Můj nový bratr se z nějakého nevysvětlitelného důvodu usmál a opět mě přejel pohledem od hlavy až k patě. Oči mi přitom zářily nějakým temným, nerozluštitelným pocitem.

Jeho oči až příliš dlouho spočinuly na mých šatech.

„Oni tě tam v tom buranově nenaučili, jak se máš oblékat?“ řekl sarkasticky.

Nevinně jsem se usmála.

„Hm, jo... můj učitel byl stejně vypatlaněj jako ty, takže předpokládám, že proto jsem ho nevnímala.“

Takovou odpověď nečekal, a já ještě o dost méně čekala, že se mu objeví úsměv na těch příliš smyslných rtech. Chvíli jsem ho sledovala a pak mě zase ohromilo, jak vysoký a mužný je. Měl na sobě kalhoty od obleku a košili bez kravaty s dvěma rozepnutými knoflíčky u krku. Jeho světle modré oči vypadaly, jako by mnou chtěly proniknout, já se ale nehodlala nechat zastrašit.

Odvrátila jsem pohled od něj na jeho psa, který teď místo toho, aby na mě zíral s vražedným výrazem, radostně vrtěl ocasem a se zájmem nás pozoroval.

„Tvůj pes vypadá jako vyměněnej... Řekneš mu, aby na mě zaútočil teď, nebo počkáš, až se vrátíme z večere?“ provokovala jsem ho s pohledem upřeným na něj a při tom jsem se falešně přátelsky usmívala.

„To nevím, Pihatko... to záleží na tom, jak se budeš chovat,“ odpověděl. Hned na to se ke mně otočil zády a šel ke schodům.

Několik vteřin jsem mlčela a snažila se ovládnout své emoce. Pihatko! Nazval mě Pihatkou! Tenhle týpek si koleduje o problémy... skutečné problémy.

Šla jsem za ním a přesvědčovala sama sebe, že nad jeho poznámkami, pohledy nebo jeho prostou přítomností nemá cenu se rozčilovat. Byl to prostě jen další z těch mnoha lidí, co mi tady v tomhle městě nesednou, takže bylo lepší si začít zvykat.

Když jsem sešla dolů, nemohla jsem si pomoci a znovu mě zarazilo, jak byl ten dům nádherný. Nějakým způsobem se povedlo, že z něj vyzařovalo něco starobylého, ale sofistického a zároveň moderního. Zatímco jsem čekala, až máma sejde dolů, té osoby vedle sebe jsem si nevšímalá. Přejížděla jsem očima imponující křišťálový lustr visící z vysokého trámového stropu. Musel být složen z tisíců sklíček, které vypadaly jako zmrzlé dešťové kapky, co chtěly spadnout na zem, ale byly nucené zůstat na neurčitě dlouho zavěšené ve vzduchu.

Naše pohledy se na chvíli střetly. Než bych se přinutila pohledem uhnout, rozhodla jsem se vydržet, dokud ho nebude muset odvrátit on. Nechtěla jsem, aby si myslel, že mě může zastrašit a že si se mnou bude dělat, co se mu zlíbí.

On ale pohled neodvrátil, naopak se na mě díval s neuvěřitelnou rozhodností. Zrovna, když už jsem si myslela, že to déle nevydržím, se objevila máma spolu s Williamem.

„No, tak už jsme všichni,“ řekl poslední zmíněný a podíval se na nás s širokým úsměvem na tváři. Pohlédla jsem na něj bez náznaku radosti. „Už jsem zamluvil stůl v Klubu, doufám, že máte hlad...“ dodal. Máma se do něj zaklesla a zamířili ke dveřím.

Při pohledu na mé šaty se jí rozšířily oči.

„Co sis to vzala na sebe?“ zašeptala mi do ucha.

Já jsem dělala, že neslyším, a vydala jsem se k východu.

Venku byl teplý svěží vzduch a v dálce bylo slyšet, jak se vlny tříští o břeh.

„Chceš jet s námi v autě, Nicku?“ zeptal se William syna.

Ten už se dávno obrátil a šel ke svému působivému autu s náhonem na všechny čtyři. Bylo černé a hodně vysoké. Blýskalo se tak, že vypadalo, jako by právě vyjelo z autosalonu. Neudržela jsem se a obrátila oči v sloup... to je tak typické!

„Pojeďu svým,“ otočil se na nás, když došel ke dveřím. „Po večeri se sejdu s Milesem, doděláme tu zprávu o Reffordově případu.“

„Bezva,“ souhlasil jeho táta. Já jsem naopak nerozuměla ani slovu. „Chceš jet do Klubu s ním, Noah?“ otočil se ke mně po chvilce. „Líp se poznáte,“ díval se na mě William spokojeně, jako by to, co ho právě napadlo, byl ten nejgeniálnější nápad na téhle planetě.

Nemohla jsem si pomoci a zabloudila jsem pohledem k jeho synovi, který mě pozoroval se zdviženým obočím a čekal, co odpovím. Vypadal, že se tou situací baví.

„Nerada si sedám do auta k někomu, o kom nevím, jak řídí,“ svěřila jsem se novému otčímovi a přála si, aby se moje slova dotkla toho citlivého místa, které v sobě kluci mají, když se zpochybňují jejich řídicí schopnosti. Otočila jsem se k 4×4 zády a usadila se ve Willově černém mercedesu.

Ani jsem se nepodívala jeho směrem, když máma s manželem nastoupili do auta. Zatímco jsme projížděli ulicemi směrem do klubu boháčů, vychutnávala jsem si samotou na zadním sedadle.

Z celého srdce jsem si přála, aby ta noc skončila co nejdříve, aby mohlo pominout to divadýlko o šťastné rodince, na kterou si moje máma s manželem měli snahu hrát. Chtěla jsem se vrátit do svého pokoje a zkusit si odpočinout.

Asi po patnácti minutách jsme dorazili na odlehlé místo obklopené velkými udržovanými zelenými plochami. Přestože už byla tma, v Námořním klubu Mary Read nás přivítala velká osvětlená cesta. Než nás pustili dovnitř, vykoukl z vkusné budky u závoří hlídač, aby se podíval, kdo je v autě. Když uviděl, kdo sedí za volantem, bylo z jeho výrazu jasné, že řidiče poznává.

„Pane Leistere, dobrý večer. Madam...“ dodal, když uviděl mou mámu.

Můj nový otčím ho pozdravil a vjeli jsme do Klubu.

„Noah, tvoje klubová kartička dorazí příští týden. Pro vstup zatím ale můžeš použít moje příjmení nebo také,“ otočil se k mámě, „Ellyino.“

Píchlo mě u srdce, když jsem slyšela, jak ji nazval touhle předzvěstí... Takhle jí říkával otec a já si byla jistá, že máma z té zdobněliny velkou radost neměla... Příliš mnoho špatných vzpomínek, ale jasně – přece to neřekne svému novému, báječnému manželovi.

Mojí mámě šlo dobře zapomínat na zraňující a nepříjemné vzpomínky. Já jsem je naopak držela hluboko uvnitř sebe, dokud jsem nevybouchla a nevypustila všechny ven.

Jakmile jsme dorazili k luxusnímu podniku, zastavili jsme přímo u vchodu. Ke mně a k mámě přišel poslíček, otevřel nám dveře, přijal od Williama spropitné a odvezl auto kdo-víkam.

Restaurace byla úžasná, celá prosklená. Z místa, kde jsem stála, jsem viděla na pár stolů a neuvěřitelná akvária plná krabů, ryb a všech druhů kalamárů připravených k úpravě a servírování. Než přišla obsluha, ucítila jsem, jak za mnou někdo stojí. Poznala jsem jeho dech na uchu a zachvěla se. Když jsem se otočila, uviděla jsem za sebou Nicholase. I přesto, že jsem měla na sobě podpatky, byl o půl hlavy vyšší než já. Nicholas jen sklopil pohled k mému.

„Mám tady rezervaci na jméno William Leister,“ oznámil William číšníci, co měla na starosti uvítání nových hostů. Z neznámého důvodu zkrivila tvář a spěšně nás vpustila do toho napaného a zároveň klidného a útulného podniku.

Náš stůl byl na jednom z nejlepších míst, které bylo stejně jako celá restaurace osvětlené hřejivým světlem svíček. Prosklenou zdí se nabízel dechberoucí panoramatický výhled na oceán a já jsem se neubránila úvahám o tom, jestli je v Kalifornii běžné, že jsou všechny zdi průhledné.

Abych byla upřímná, byla jsem úplně ohromená.

Když jsme se usadili, William s mámou si začali okamžitě zaujatě povídat a usmívat se na sebe. Mezitím jsem si všimla servírky, jak s ohromným a nevěřícím pohledem sleduje Nicka.

Ten vypadal, že to vůbec nevnímá, a začal si hrát s minislánkou. Na chvilku jsem upřela oči na ty velké, opálené a vypracované ruce. Prohlížela jsem si ho od paže až k obličejí a potom k očím, které mě se zájmem sledovaly. Zadržela jsem dech.

„Co si budete dávat?“ zeptala se máma a rychle jsem pohled stočila k ní.

Nechala jsem je, aby objednali za mě, hlavně proto, že jsem víc než polovinu jídel z menu neznala. Při čekání na jídlo, kdy jsem roztržitě míchala brčkem své ice tea, se mě i svého syna snažil William zapojit do probíhajícího hovoru.

„Předtím jsem Noah vyprávěl o mnoha sportech, které se tady v Klubu dají dělat, Nicku,“ vykládal Will, čímž přiměl syna, aby obrátil pohled, dosud pevně upřený do zadní části místnosti, a podíval se mu do očí. „Nicholas hraje basketbal a je skvělý surfař, Noah,“ obracel se na mě a při tom ignoroval Nickův znuděný obličej.

Surfař... Nemohla jsem si pomoci a obrátila oči v sloup. K mojí smůle mě Nicholas viděl. Zaměřil na mě pohled, nahnul se přes stůl, opřel se o předloktí a začal mě důkladně zkoumat.

„Něco tě pobavilo, Noah?“ řekl, a i když se snažil o přátelský tón, věděla jsem, že někde uvnitř mu moje gesto vadilo. „Myslíš, že surf je hloupej sport?“

Než stihla zareagovat moje máma – už jsem to na ní viděla –, pospíšila jsem si a nahnula se úplně stejně jako on.

„To jsi řekl ty, ne já,“ odpověděla jsem s nevinným úsměvem.

Já jsem měla ráda týmové sporty se strategií, co vyžadovaly dobrého kapitána a hodně vytrvalosti a práce. Tohle všechno jsem si našla ve volejbale a byla jsem si jistá, že surf se s ním nedal vůbec srovnávat.

Než mi mohl oponovat, což určitě chtěl udělat, přišla servírka a on na ni pohlédl, jako by ji znal.

Máma a William se začali živě bavit s párem přátel, co se u nich zastavil, aby je pozdravil.

Servírka, mladá žena s tmavě hnědými vlasy a černou zástěrou, se věnovala pokládání talířů na stůl, přičemž omylem praštila Nicholase do ramene.

„Promiň, Nicku,“ omlouvala se a pak se polekaně podívala na mě, jako by se dopustila hrubé chyby.

Nicholas se na mě také podíval a já jsem okamžitě pochopila, že se mezi nimi děje něco divného.

Využila jsem toho, že byli naši rodiče zabraní do hovoru, a nahnula jsem se, abych si to ověřila.

„Znáš ji?“ zeptala jsem se ho, když si doléval perlivou vodu do skleničky.

„Koho?“ dělal hloupého.

„Tu servírku,“ odpověděla jsem a se zájmem sledovala jeho vážný, klidný a neproniknutelný výraz. V tu chvíli mi došlo, že Nicholas Leister je člověk, který umí své myšlenky velmi dobře skrývat.

„Ano, už mě víckrát než jednou obsluhovala,“ potvrdil a obrátil ke mně oči. Díval se na mě, jako by mě vyzýval, abych mu odporovala. *Ale, ale, Nick je ukecanej...* Proč mě to nepřekvapovalo?

„Ano, určitě tě *obsloužila hodněkrát,*“ řekla jsem.

„Co naznačuješ, sestřičko?“ řekl, a jak to označení použil, musela jsem se usmát.

„Že všichni bohatí lidi, jako jsi ty, jsou stejní. Myslíte si, že když máte peníze, tak jste páni tvorstva. Tahle holka z tebe nespustila oči od chvíle, co jsi vešel. Je očividný, že tě zná,“ vysvětlila jsem, z nějakého nepochopitelného důvodu podrážděně. „A ty ses ani neobtěžoval jí ten pohled vrátit... To je *nechutný.*“

Než mi odpověděl, pozorně se na mě podíval.

„Máš velmi zajímavou teorii a vidím, že ‚bohaté‘, jak jim říkáš, vážně nemusíš. Jenže ty a tvoje máma teď žijete s námi pod jednou střechou a užíváte si všech výhod, které můžou peníze nabídnout. Jestli ti připadáme tak zavrženíhodní, proč teda sedíš u tohoto stolu?“ zeptal se a pohrdavě si mě prohlížel od hlavy k patě.

Dívala jsem se na něj a snažila se přitom ovládnout svůj temperament. Ten kluk věděl, co říct, aby mě vyvedl z míry.

„Jak to tak vidím, ty a tvoje máma jste ještě horší než ta číšnice...“ řekl a naklonil se ke mně přes stůl. „Děláte, že jste něco, co nejste, a přitom jste se obě zaprodaly pro peníze.“

Tak to bylo příliš. Vztek mi zakalil mysl.

Vzala jsem do ruky skleničku a máchla rukou, jak jsem mu celý její obsah chtěla chrstnout do obličeje. Sklenička však byla prázdná.

4

NICK

Výraz v její tváři, když si všimla, že ta sklenička byla prázdná, smazal všechny známky hněvu a rozčilení, co jsem v sobě zadržoval od chvíle, kdy jsme si sedli ke stolu.

Ta holka byla absolutně nepředvídatelná. Překvapilo mě, jak snadno se nechala rozhodit, a těšilo mě vědomí, že na ni může mít pár obyčejných slovíček takový dopad.

Když si uvědomila, že se ztrapnila, její tváře poseté drobnými pihami zrůžověly. Přejela očima od prázdné skleničky ke mně a potom se rozhlédla na obě strany, jako by se chtěla ujistit, že si nikdo nevšiml, jakou hloupost udělala.

Když pomínu vtipnou stránku situace – vtipná byla a hodně –, nemohl jsem připustit, aby se ke mně takhle chovala. Co kdyby ta sklenička byla plná? Neměl jsem v úmyslu dovolit, aby nějaký sedmnáctiletý spratek vůbec pomyslel na to, že by mi mohl vychrstnout vodu do obličeje... Tahle chudinka teprve pozná, s jakým starším bratrem má to štěstí bydlet. Sama přijde na to, do jakých problémů by se dostala, pokud by si na mě něco znovu dovolila.

Nahnul jsem se přes stůl s jedním ze svých nejlepších úsměvů na tváři. Otevřela oči dokořán a ostražitě mě sledovala. Mezi těmi dlouhými řasami schovávala jisté obavy. Vychutnával jsem si je.

„Už to nedělej,“ varoval jsem ji klidně.

Chvilí se na mě dívala a potom se jakoby nic otočila k mámě.

Večer pokračoval bez dalších incidentů. Noah už na mě nepromluvíla a ani se na mě nepodívala, což mě štvalo a těšilo zároveň. Zatímco odpovídala na tátovy otázky a polohlasně mluvila s mámou, využil jsem toho a prohlédl si ji.

Byla to hodně prostá holka, i když jsem tušil, že mi způsobí nejednu nepříjemnost. Hodně mě pobavily grimasy, co dělala, když ochutnávala mořské plody. Z toho, co nám přinesli, si vzala sotva pár soust. Přivedlo mě to k myšlenkám na to, jak v těch černých upnutých šatech vypadá štíhle. Byl jsem ohromen, když jsem ji viděl vycházet z pokoje, a moje mysl si důkladně prohlédla její dlouhé nohy, úzký pas a prsa. Vypadala dost dobře na to, že nebyla operovaná jako většina kalifornských holek.

Musel jsem přiznat, že byla hezčí, než se mi původně zdálo, a právě tohle mi spolu s hříšnými myšlenkami zkazilo náladu. Nemohl jsem se něčím takovým nechat rozptylovat – o to spíš, že jsme měli bydlet pod jednou střechou.

Můj pohled se znovu stočil k jejímu obličejí. Neměla na sobě ani špetku make-upu. Bylo to tak zvláštní... Všechny holky, co jsem znal, trávily líčením vždycky nejméně hodinu – dokonce i holky tisíckrát hezčí než Noah. A ona bez jakéhokoli ohledu na to, že jde do luxusní restaurace, nemá na sobě ani náznak rtěnky. Ne že by to potřebovala. Když nepočítám pihy, které jí dodávaly dětský vzhled, měla štěstí na pěknou čistou pleť téměř bez nedokonalostí. To mi připomínalo, že ještě ani nedokončila střední školu.

Byl jsem tak zaujatý vlastními myšlenkami, že jsem si ani nevšiml, že se ke mně Noah našťavaně otočila a přistihla mě, jak si ji pozorně prohlížím.

„Nechceš fotku?“ zeptala se s tím svým jízlivým humorem.

„Pokud na ní budeš svlečená, tak samozřejmě,“ užíval jsem si pohled na lehký ruměnce, co se jí objevil na tvářích. Když se zase otočila k rodičům, kteří si našich malých rozepří jen půl metru od nich ani nevšimli, oči se jí leskly rozčilením.

Zrovna jsem zvedal skleničku s limonádou ke rtům, když mou pozornost upoutala servírka, co mě sledovala ze svého místa za barem. Periferním pohledem jsem mrknul na tátu a pak jsem se zvedl s omluvou, že jdu na záchod. Noah na mě opět se zájmem pohlédla, ale tomu jsem nevěnoval pozornost. Měl jsem na práci něco důležitějšího.

Rozhodným krokem jsem došel k baru a posadil se na barovou židli před Claudii – servírku, se kterou jsem čas od času spal. Znal jsem se i s jejím bratrancem, se kterým jsem měl o trochu komplikovanější, ale zároveň přínosný vztah.

Claudia mě s napjatým úsměvem sledovala. Přitom se opírala o bar. Kvůli tomu, jakou musela nosit uniformu, mi poskytovala poměrně omezený výhled na svá prsa.

„Vidím, že už sis na zábavu našel jinou holku,“ narážela na Noah.

To mě pobavilo.

„To je moje nevlastní sestra,“ vysvětlil jsem a podíval se na hodinky. Za čtyřicet minut jsem měl domluvený sraz s Annou. Zvedl jsem oči k tmavovlásce před sebou, která na mě udiveně zírala. „Nevím, proč tě to zajímá,“ dodal jsem a vstal. „Řekni Ronniemu, že ho dneska očekávám u mola na Kyleově party.“

Claudia, určitě podrážděná z nedostatku pozornosti, které se jí dostávalo, sevřela čelisti. Nechápal jsem, proč holky čekají vážný vztah od kluka, jako jsem já. Copak jsem je nevaroval, že nechci žádný závazek? Když viděly, že spím, s kým se mi zachce, nebylo to snad dost jasné? Proč si myslely, že by na nich mohlo být něco, co by mě změnilo?

Přestal jsem s Claudii spát právě ze všech těchto důvodů a ona mi to stále ještě neodpustila.

„Jdeš na tu party?“ zeptala se mě s jiskřičkou naděje v očích.

„Jasně,“ odpověděl jsem, „půjdu s Annou... Jo, a ještě něco,“ ignoroval jsem její vztek a dodal, „snaž se líp skrývat, že mě znáš. Mojí nevlastní sestře už došlo, že jsme spolu spali, a nerad bych, aby se to dozvěděl i můj otec.“

Claudia sevřela rty a beze slova se ke mně otočila zády.

Přišel jsem ke stolu zrovna ve chvíli, kdy se podával dezert. Po deseti minutách, během kterých vedl konverzaci především táta a jeho nová manželka, jsem si řekl, že pro dnešek jsem roli syna splnil.

„Mrzí mě to, ale budu muset odejít,“ pohlédl jsem na tátu, který se na mě na chvíli zamračil.

„K Milesovým?“ řekl, já přikývl a snažil jsem se nepodívat na hodinky. „Jak ten případ pokračuje?“ zeptal se.

Ze všech sil jsem se snažil si rezignovaně nepovzdechnout a lhal jsem, jak nejlépe jsem dovedl.

„Jeho táta nám svěřil všechno papírování. Myslím, že bude trvat roky, než dostaneme nějaký vlastní skutečný případ...“ odpovídal jsem s vědomím, že mě Noah bedlivě a se zájmem sleduje.

„Co studuješ?“ zeptala se. Když jsem na ni pohlédl, uviděl jsem v jejích očích jistý údiv. Překvapil jsem ji.

„Právo,“ odvětil jsem a užíval si jejího ohromeného výrazu. „Překvapuje tě to?“ ptal jsem se a vychutnával si, jak ji zaháním do kouta.

Změnila výraz a povýšeně se na mě podívala.

„No, popravdě ano,“ přiznala bez váhání. „Myslela jsem, že na studium takového oboru je potřeba mít něco v hlavě.“

„Noah!“ vykřikla její máma.

Tenhle spratek mě začínal štvát.

Než jsem mohl cokoli říct, můj otec vyskočil ze židle.

„Vy dva jste začali špatně,“ pronesl a upřeně se na mě podíval.

Musel jsem potlačit chuť se zvednout a odejít bez vysvětlení. Už jsem měl pro dnešek toho hraní si na šťastnou rodinku dost. Potřeboval jsem už odejít a přestat předstírat, že mě všechny ty blbosti zajímají.

„Omlouvám se, ale už musím jít,“ zvedal jsem se a odkládal ubrousek na stůl. Nehodlal jsem před tátou ztrácet nervy.

Vtom se Noah také zvedla, ovšem bez jakékoli elegance. Nevychovaně odhodila svůj ubrousek na stůl.

„Pokud on odchází, tak já taky,“ pohlédla vzdorovitě na mámu, která se začala rozpačitě a rozzlobeně rozhlížet na obě strany.

„Okamžitě si sedni,“ přikázala jí se sevřenými zuby.

Sakra, nemohl jsem takovými pitomostmi ztrácet čas. Už jsem potřeboval odejít.

„Já ji hodím domů,“ řekl jsem nakonec k údivu všech včetně Noah.

Nevěřicně a podezíravě na mě zírala, jako bych skrýval své skutečné úmysly. Pravým důvodem bylo, že jsem se nemohl dočkat, až mi zmizí z očí. Pokud se jí, a navíc i táty zbavím jejím odvozem, tak tím lépe.

„S tebou nejedu ani na roh,“ řekla hrdě s důrazem na každém slově.

Než mohl kdokoli cokoli říct, popadl jsem bundu, a zatímco jsem si ji oblékal, všem jsem řekl: „Nemám náladu na hlouposti ze základky, uvidíme se zítra.“

„Nicholasi, počkej,“ nařídil mi táta, čímž mě přinutil se zase otočit. „Noah, jeď s ním a odpočiň si, my pojedeme za chvíli.“

Zadíval jsem se na svoji novou sestru. Vypadala, že svádí souboj mezi tím, jestli se mnou sdílet prostor, nebo ještě zůstat u stolu.

Na chvíli se rozhlédla kolem sebe, povzdechla si a zpražila mě pohledem.

„Dobře, pojedu s tebou.“

NOAH

Poslední, co jsem si v tu chvíli přála, bylo dlužit něco tomu rozmazlenci, ale už vůbec se mi nechtělo zůstat sama s mámou a sledovat, jak celá omámená zírá na svého manžela, který se chlubí penězi a vlivem.

Nicholas se ke mně otočil zády a vydal se směrem k východu.

Bez většího nadšení jsem se rozloučila s mámou a pospíšila si za ním. Dohrnala jsem ho u vchodu do restaurace a se založenými rukama jsem čekala, až nám přivezou auto.

Když jsem uviděla, jak si z bundy vytahuje krabičku cigaret a zapaluje si, nepřekvapilo mě to. Dívala jsem se, jak potahuje z cigarety a po pár vteřinách dlouze a plynule vyfukuje kouř.

Já jsem nikdy nekouřila, ani jsem to nezkusila, když se o to všechny moje kamarádky začaly pokoušet na školních záchodcích. Nechápala jsem, jaké uspokojení můžou lidé získat vdechováním karcinogenního kouře, ze kterého nejenže zůstává nechutný smrad na oblečení a ve vlasech, ale který navíc poškozuje hromadu orgánů v těle.

Jako kdyby mi četl myšlenky, Nicholas se ke mně otočil a se sarkastickým úsměvem mi nabídl.

„Chceš, sestřičko?“ zeptal se. Znovu si přiložil cigaretu ke rtům a zhluboka potáhl.

„Nekouřím a na tvém místě bych udělala to samý. Nechceš přece zabít tu jedinou buňku v mozku, kterou máš,“ řekla jsem, udělala krok vpřed a stoupla si tak, abych se na něj nemusela dívat.

Potom jsem ucítila, jak se ke mně zezadu přiblížil. Lekla jsem se, když mi u krku vydechl kouř, ale přesto jsem se neotočila.

„Dávej si bacha... nebo tě tady nechám a půjdeš pěšky,“ varoval mě. Hned potom dorazilo auto.

Na cestě k autu jsem ho ignorovala, jak nejlépe jsem uměla. Jeho 4x4 bylo dostatečně vysoké, aby mi bylo vidět úplně všechno, kdybych si při nastupování nedávala pozor. Litovala jsem, že jsem si vzala ty pitomé boty... Všechna frustrace, vztek i smutek se s přibývajícím večerem stupňovaly a těch minimálně pět hádek s tím debilem způsobilo, že ten večer jsem byla v jednom z nejhorších rozpoležení.

Nicholas nastartoval, položil si ruku na hlavovou opěrku mého sedadla a začal couval, aby se napojil na odjezdovou cestu. Spěšně jsem si zapnula bezpečnostní pás. Nepřekvapilo mě, že nepokračoval až ke kruhovému objezdu na konci cesty – ten objezd tam byl přesně proto, aby se zamezilo přestupku, kterého se Nicholas dopouštěl.

Jakmile jsme se zase vrátili na hlavní silnici, neubránila jsem se nespokojenému povzdechnutí. Mimo areál Klubu můj nevlastní bratr zrychlil a rozjel auto na víc než sto dvacet, přičemž vědomě ignoroval dopravní značky povolující maximální rychlost jenom osmdesát.

Nicholas otočil obličej směrem ke mně. „A co máš za problém teď?“ zeptal se nevrle. Jeho unavený tón zněl, jako by mě už nemohl vystát ani o minutu déle. *Já se tě taky nemůžu nabažit.*

„Nechci umřít na silnici se vzteklounem, co ani nerozumí dopravním značkám. To mám za problém,“ odpověděla jsem zvýšeným hlasem. Bylo to už na hraně, ještě trochu a začala bych na něj křičet jak posedlá. Byla jsem si vědoma své výbušnosti – jednou z věcí, co jsem na sobě nenáviděla ze všeho nejvíc, byl nedostatek sebekontroly. Když jsem se naštvála, měla jsem tendenci rvát a nadávat.

„Co ti, ksakru, je?“ zeptal se rozzlobeně s pohledem na silnici. „Nepřestala sis stěžovat od chvíle, co jsem měl tu smůlu tě

poznat, a popravdě je mi ukradený, co máš za problém. Jsi u mě doma, v mém městě i v mém autě, takže zavři pusu a nech ji tak, dokud tam nedorazíme,“ zvýšil hlas stejně jako já.

Jak jsem ten příkaz z jeho úst uslyšela, polilo mě horko. Nikdo mi nebude říkat, co mám dělat... a on už vůbec ne.

„Kdo jsi, že mi říkáš, ať zmlknu?“ křičela jsem na něj úplně bez sebe.

Vtom Nicholas strhnul volant a zabrzdil tak prudce, že kdybych neměla zapnutý bezpečnostní pás, vyletěla bych předním sklem.

Jakmile jsem se vzpamatovala ze šoku, pohlédla jsem za sebe. Dvě auta za námi to strhla prudce doprava, aby se s námi nesrazila. Vyděsilo mě to. Troubení a nadávky zvenku mě na moment zarazily a rozhodily, ale potom jsem zareagovala.

„Ty vole, co děláš?!“ ječela jsem překvapením a hrůzou z toho, že do nás mohli nabourat.

Nicholas se na mě upřeně, velmi vážně a – k mému překvapení – naprosto nevzrušeně podíval.

„Vystup si,“ řekl prostě.

Otevřela jsem pusu překvapením natolik, až to muselo vypadat komicky.

„To nemyslíš vážně...“ odpověděla jsem nevěřičně.

Podíval se na mě, aniž by hnul brvou.

„Nebudu to opakovat,“ varoval mě stejně klidným a znepokojivým tónem jako předtím.

To už šlo do tuhého.

„Budeš muset, protože já se odsud nehnu,“ obrnila jsem se stejně chladným pohledem, jakým se na mě díval on.

Pak vyndal klíčky, vystoupil z auta a nechal otevřené dveře. Když jsem viděla, že obchází přední část auta a blíží se k mým dveřím, vyvalila jsem oči.

Musím uznat, že když se ten kluk naštvál, šel z něj skutečně strach a v tu chvíli vypadal rozzlobenější než kdy jindy. Srdce se mi šíleně rozbušilo, jakmile jsem v sobě ucítila ten mně dobře známý hrůzostrašný pocit... strach.